

Kedves hegyaljai barátaink! Drága olvasó!

Ilyen formában 2015 nyár elején hallattunk magunkról utoljára, amikor véget ért a 2014/2015. tanév, és kezdődött a nyári szünet. És most mi újság? Hát csak annyi, hogy bizony ismét nyár eleje van, és túl vagyunk a 2015/16-os tanéven is. Vannak, akik tavaly elmentek, de jöttek is helyettük: az elsősök és az ötödikesek, Sepséről és Csúzáról... Azóta az iskolának új tanítói és tanárai is vannak.

Mozgalmas tanévünk volt: mindenekelőtt a tanulás volt a dolgunk, de különböző tanulmányi és sportversenyeken, tanulmányi kirándulásokon is részt vettünk. Tartottunk megemlékezéseket, ünnepeket. Vendégek fogadására készültünk, de mi is vendégeskedtünk. Mindezt megörökítettük képen és szóban, de emlékezetünkbe is jól bevéstük ezt a sok szép és hasznos élményt.

Mindenki kísérheti, nyomon követheti az eseményeket és a velük kapcsolatos észrevételeket, benyomásokat, eredményeket az iskola weboldalán a Hírek és a Hegyalja rovatban.

Kellemes szórakozást az olvasáshoz és a képek nézegetéséhez!

Hegyaljai csapat

ÖTÖDIKES LETTEM

Hordósi Dórián:

Az idei év sok változást hozott az életembe, ugyanis ötödikes lettem.

Eddig Csúzán jártam iskolába, ami közel volt. Az osztályban csak ketten voltunk, és csupán pár tanár oktatott bennünket.

Ősztől új iskolába járok. Az új sulis egy másik faluban van, ahova busszal megyek, ezért korábban kelek fel.

Most már nyolcan vagyunk az osztályban. Sok az új gyerek, az új tanár. Új tantárgyak is felbukkantak. Legjobban a tornaterem tetszik, mert a régi sulimban nem volt.

Remélem, itt is olyan jól fogok tanulni, mint a régi iskolámban.

Már ismerem az iskolát, vannak kedvenc tantárgyaim és vannak olyanok, amelyeket nem nagyon szeretek. Az informatika a kedvencem.

Nagyon tetszik az új iskola és az új barátaim. Örülök, hogy ötödikes vagyok.

Keresztes Nándor:

Az én nevem Keresztes Nándor. Végre ötödikes lettem!

Sokszor gondolkodtam azon, hogy milyen lesz, amikor majd Vörösmatra járok iskolába. És tényleg minden megváltozott: többen vagyunk az osztályban, minden tantárgyat másik tanár tanít.

ÖTÖDIKES LETTEM

Kovács Melissza:

Szeptember hetedikén kezdődött az iskola. Ezen a napon léptem először az osztályba. Ötödikes vagyok. Négy új arc tűnt fel. Megismerkedtünk az osztályfőnökkel, aki körbe vezetett minket az iskolában. Bemutatott a négy fiúnak. Mintha tegnap lettem volna elsős, ahol megtanultam a betűket, azaz olvasni és írni meg számolni. Most meg már ötödikes vagyok!

Kovács Dorotea:

Megkezdődött az új tanév, amikor már felső tagozatos lettem.

Nálunk a faluban csak négyosztályos iskola van. Ott négyen jártunk egy osztályba, most pedig, az új iskolában már nyolcan vagyunk!

Az új társakat még nem nagyon ismerjük, azonban lesz még időnk megszokni egymást. Az iskolánk most igen nagy, sokkal nagyobb a réginél.

Korán kell kelni, de majd megszokom. Tanáraink is még elég idegenek.

Sok az új tantárgy, érdekesek, de még nem tudom, melyik lesz a kedvencem. Tavaly a természet volt a legérdekesebb. Remélem, hogy az újakat is szeretni fogom.

Izgatottan állok az új tanév elé.

ADOMÁNYOZÁS A MENEKÜLTEKNEK

Szíriából Horvátországba is érkezett a menekülteknek egy nagy csoportja, ezért iskolánk igazgatónője, Kollár Kinga és hitoktatója, Sipos Túr Klára a baskai és opátováci táborokban tartózkodó menekülteknek adományt vittek, amelyet iskolánk dolgozói és a bajai civil önkéntesek gyűjtöttek össze.

Ellátogattam Sipos Túr Klára hitoktatónkhoz, akitől a részletekről érdeklődtem.

Honnan jött az ötlet, hogy adományt vigyenek a menekülteknek?

Szomorú szívvel néztük a híradásokban, hogy rengeteg gyerek és felnőtt milyen nehéz körülmények között jut el, több ezer kilométert megtéve, egy olyan országba, ahol szabadon élhetnek, ahol nincs háború, és emberibb körülmények között élhetnek. 2015. szeptember 25-én esős, hideg idő volt, és egy felhívás érkezett az opatováci táborból, hogy nagy szükség volna meleg ruhára, zoknira, kabátra és cipőre. Ekkor döntöttünk úgy, hogy másnap segíteni indulunk.

ADOMÁNYOZÁS A MENEKÜLTEKNEK

Milyen látvány fogadta Klári nénit ott?

Ötvenes csoportokban érkeztek az emberek Szerbiából ázottan és a gyerekek lenge ruhában. Kimerültségük ellenére is rendkívül barátságosan fogadtak bennünket, és hálálkodva vették át az adományokat. Rengeteg segítő állt az út mentén. A svájciak takarót, a németek meleg ruhát osztottak ott, ahol mi is leadtuk adományunkat. A csehek meleg ételt főztek, a magyarok pedig orvosi csapattal segítettek.

Mit tudtak Klári néniék segíteni a menekülteknek?

Gyorsan kellett ruhát váltani, ebben tudtunk segíteni a gyerekeknek. Megismerkedtünk jólelkű bosnyák segítőkkal, és meghatott bennünket a bajban látott emberi összefogás szépsége.

A tanárnő az interjú végét egy gyönyörű idézettel zárta:

"Ha valaki a jóságnak és szeretetnek csak egy morzsáját, az igazságnak és fénynek csak egy sugarát hozta a világra, már nem él hiába: életének meg volt az értelme."

Írta: Sz. Adrien

TÜNTETÉS AZ ISKOLÁBAN!

Iskolánkban 2015. október 23-án a nagyszünetben a felső folyosón gyűltünk össze az '56-os forradalmat idéző plakátokat nézegetve.

A csendet egyszerre csak egy dübörgő tömeg kiabálása törte meg. A lépcsőn fölfelé a 6. osztály közeledett, és a korabeli tüntető tömeget megjelenítve transzparenszeket lobogtatott, miközben skandálta is a leírtakat:

RUSZKIK HAZA!
ÖNKÉNY HELYETT TÖRVÉNY!
MOST VAGY SOHA!

Meglepetten figyeltük, hogy a haragos „tömeg” miként vágja ki a kitűzött zászlókból az idegen mintára készült címert, s követeli a magyar Kossuth-címet.

A lyukas zászlók lobogtatása és az éljenzés után a 8. osztály felolvasásából tudhatuk meg, hogy mi is történt 1956 októberében Debrecenben, Budapesten, illetve Magyarországon szerte, hogy ez az időszak a magyarok a szovjet megszállás ellen folytatott szabadságharca és igazi demokráciát akaró forradalma volt.

Megtudhattuk azt is, hogy a világ együttérzéssel figyelte a tragikussá fajuló eseményeket, sok magyar migránst vagy - ahogy akkor nevezték- disszidálót fogadtak be Amerikában és szerte a világon. A forradalmárok emlékét számos országban, például Olaszországban, Amerikában, sőt Eszéken is emléktábla őrzi.

A forradalmat leverték, és az oroszok (szovjetek) maradtak, ahogy a demokráciát eltipró diktatúra is. Sok ember az utcán lelte halálát, másokat bebörtönöztek, kivégeztek.

Magyarország igazán független és demokratikus országgá csak 1989-ben vált, és akik 1956-ban elhagyták az országot, csak ekkor, 33 év után térhettek haza börtönbüntetés vagy kivégzés veszélye nélkül.

Az iskolai tüntetéssel valójában 1956. október 23-át idéztük meg, erre a napra emlékeztünk.

MINDIG TANUL AZ EMBER (MÉG HA NINCS IS AZ ISKOLÁBAN)

Van-e Japánról könyv Eszék könyvtárában? És a kecskékről?

Mit keres Vörösmart térképe a városban?

Mit tudhatok meg családomról Eszéken, olyat, amit még a nagymamám se biztos, hogy tud?

Hétfőn kaptuk a tájékoztatást, hogy szerdán, 2015. október 28-án, Eszékre utazhatunk azzal a céllal, hogy új ismeretekre tegyünk szert, hogy megtapasztaljuk, lássuk és halljuk, hogy az iskolán kívül, a városban még milyen intézmények segíthetik tudásunk, ismereteink bővítését. Örömmel vártuk az indulást.

Elsőként a levéltárba látogattunk. Itt őrzik a régi dokumentumokat, amelyekből akár saját falunk múltját, családjunk származását is megtudhatjuk. Magyar nyelvű anyakönyveket, térképet is láthattunk. A legrégebbi dokumentum a 16. századból való. Anynyi itt a könyv és a papír, hogy ha egymás mellé raknánk őket, akkor 7 km hosszú sor kígyózna az úton. Hallottunk nagyobb levéltárakról is, amelyekben például 100 vagy 600 kilométernyi levéltári anyag is van. Az iskolánk egyik volt tanítványa, Eldina is itt gyűjtött anyagot a környék történetének megírásához. Akit érdekel a múlt, és szereti a csendes munkát, kitartó tanulás után és egy kis szerencsével itt levéltáros lehet.

Innen az eszéki magyar tannyelvű iskola kisbuszával a városi és egyetemi könyvtárba mentünk, ahol számítógépek segítségével gyakorolhattuk azt, hogy hogyan lehet a könyvtár internetes oldalán keresztül könyvet kikeresni, kölcsönzésre előjegyeztetni. Kiderítettük, hogy Japánról 19 könyv is van, de kecskével kapcsolatos szakkönyv és mese is több található. Mindezt kellemes környezetben tehattük. Az internetes oldal adatai alapján a polcokon is kikerestük a kiválasztott könyvet.

Utunk utolsó állomása a Horvátországi Magyar Oktatási és Művelődési Központ volt. Megnéztük alsós, felsős és középiskolai osztályait, informatika- és tornatermet, könyvtárát és azt, hogyan használható az okostábla. Kellemes időt töltöttünk itt. Néhányan már el is döntötték, hogy idejönnek a 8. elvégzése után.

Őszi napsütésben, vidáman tértünk haza. Észre se vettük, pedig ma is tanultunk.

SEGÍTSÉG, BEZÁRTAK!

Az utazás maga nem volt rossz, de lehetett volna jobb is. A kombi helyett jobban tetszett volna egy busz, de így volt a legkedvezőbb.

Az archívum egész jó volt, ha eltekintünk a régi papírszagtól. Érdekes volt, mert sok dolgot meg lehet tudni és lehet, hogy nem mindenkit érdekel, de nekem tetszett, mert engem érdekelnek az ilyen régi dolgok. A legnagyobb könyv, ha jól emlékszem, 5 kg volt. Az mondjuk annyira nem sok, mert a macskám is több, de ha más szemmel nézzük, mégiscsak elég nagy volt. A térkép is tetszett, mert meg lehet tudni, hogy mennyi minden változott egy bizonyos helyen bizonyos idő alatt.

A könyvtár már kevésbé tetszett, mert az olvasás nem tartozik a kedvenc foglalkozásaim közé. Lehet, hogy annyi könyv között volt valami, amit szívesen elolvastam volna, de nem biztos. Amikor kerestünk a könyvtár oldalán, kicsit unalmas volt, hogy őszinte legyenek, az internet már kezd unalmassá válni. Az a rész, amikor minden csoportnak meg kellett keresni egy bizonyos könyvet, már jobban tetszett. Mindent egybevéve egész jó volt.

A központ tetszett a legjobban, mert most már biztosan tudom, hogy ott fogok továbbtanulni. Tetszett, hogy külön vannak az alsó és felső tagozatok és a pedagógus meg a tanárok is kedvesnek tűntek. (Persze Vörösmarton is azok.) A tornaterem kicsit nagy ahhoz képest, ami nálunk van, és maga az iskola is nagyobb, mint a miénk. Sok ott az ismerős is. Az volt a legjobb, amikor bezártak minket, mert egy kis akciójelenet játszódott le a fejemben, de végül kiengedtek.

Mindent egybevéve, egész jó volt, és lehetne többször is ilyen, különböző helyeken.

Csányi Evelin, 2015.10.28.

OLVASNI MINDENHOL LEHET

Még az iskola folyosóján is, tanítás alatt. Legalábbis lehetett bármit a könyvhónap alkalmával rendezett olvasási maratnon.

